

STS de 18 de setembre de 2006, recurs 35/2003

No existeix un dret a la rehabilitació, sinó només a la seva petició (accés al text de la sentència)

Un funcionari d'una Unitat de l'Administració de la Seguretat Social fou condemnat a pena d'inhabilitació per haver-se apropiat de gairebé tres milions de pessetes. Sol·licita a l'Administració la seva rehabilitació i aquesta li denega. El funcionari defensa que l'Administració ha de rehabilitar-lo argumentant que no va ocasionar un perjudici especialment greu al servei públic, ja que en un primer moment es va oferir a reparar-lo, perquè no va afectar directament als recursos destinats al finançament del sistema de Seguretat Social, i perquè la quantia que va apropiar-se no era gaire significativa en relació amb el total de recursos a què tenia accés.

L'art. 37.4 del *Decreto 315/1964, de 7 de febrero, por el que se aprueba la Ley de funcionarios Civiles del Estado*, faculta als òrgans de govern de les administracions públiques a concedir la rehabilitació als funcionaris condemnats a la pena d'inhabilitació, atenent a les circumstàncies i entitat del delicte comès. El *Real Decreto 2669/1998, de 11 de diciembre, por el que aprueba el procedimiento a seguir en materia de rehabilitación de los funcionarios públicos en el ámbito de la Administración General del Estado*, estableix el procediment per fer-ho. **Però ni a la llei ni al reglament es preveu el dret d'obtenir la rehabilitació sinó només el de demanar-la, i el dret a que es resolgui d'acord amb el procediment establert.**

L'òrgan que ha de resoldre sobre la sol·licitud ho ha de fer valorant les circumstàncies concurrents i l'entitat del delicte que va conduir a la pèrdua de la condició de funcionari, basant-se en els criteris establerts en el reglament: conducta i antecedents penals previs i posteriors a la pèrdua de la condició de funcionari; dany o perjudici causat el servei públic; relació del fet delictiu amb el desenvolupament del càrrec funcional; gravetat dels fets i duració de la condemna; temps transcorregut des de la comissió del delicte; informes dels titulars dels òrgans administratius en els que el funcionari prestà els seus serveis; i qualsevol altre que permeti apreciar objectivament la gravetat del delicte comès i la seva incidència sobre la futura ocupació d'un lloc de funcionari públic.

Aplicant anterior jurisprudència, **el TS recorda que l'Administració no gaudeix de llibertat per atorgar o denegar la rehabilitació, sinó que ha d'adoptar la seva decisió –motivant-la– segons els criteris objectius normativament establerts.**

En aquest cas, conclou el TS, les al·legacions del funcionari estan mancades de consistència i no desvirtuen les raons donades per l'Administració per denegar la rehabilitació sol·licitada.

En el mateix sentit es pronuncien la STS de 18 de setembre, recurs 178/2002; la STS de 10 de juliol, recurs 209/2003, i la STS de 10 d'abril, recurs 7405/2000.